

1423

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA INFRASTRUKTURY¹⁾

z dnia 5 listopada 2010 r.

w sprawie wymagań technicznych i wyposażenia statków żeglugi śródlądowej oraz upoważniania podmiotów do wykonywania przeglądów technicznych statków

Na podstawie art. 34j ust. 5 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania w zakresie budowy statku, jego stałych urządzeń, wyposażenia i właściwości manewrowych oraz dotyczące ochrony wód, powietrza lub ochrony przed hałasem;
- 2) sposób upoważniania podmiotów do wykonywania przeglądów technicznych statków.

§ 2. Wyposażenie statków żeglugi śródlądowej uprawiających żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego określają odrębne przepisy.

§ 3. Statek spełnia wymagania techniczne stanu bezpieczeństwa, jeżeli odpowiada wymaganiom określonym w rozporządzeniu oraz w przepisach technicznych podmiotów upoważnionych do wykonywania przeglądów technicznych statków, zwanych dalej „upoważnionymi podmiotami”, w zakresie:

- 1) konstrukcji kadłuba;
- 2) urządzeń sterowych;
- 3) urządzeń kotwicznych;
- 4) urządzeń cumowniczych, holowniczych i szepiących;
- 5) stateczności, niezatapialności i wolnej burty;
- 6) urządzeń maszynowych;
- 7) wałów napędowych i pędników;
- 8) zbiorników ciśnieniowych;
- 9) instalacji rurociągów;
- 10) urządzeń elektrycznych i automatyzacji;
- 11) ochrony przeciwpożarowej;
- 12) urządzeń przeladunkowych i dźwigowych;
- 13) urządzeń zapobiegających zanieczyszczeniu środowiska i emisji hałasu;
- 14) właściwości manewrowych statku.

¹⁾ Minister Infrastruktury kieruje działem administracji rządowej — transport, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 171, poz. 1057, z 2009 r. Nr 98, poz. 818 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857 i Nr 182, poz. 1228.

§ 4. 1. Wyposażenie ruchome statku, a w szczególności środki sygnałowe, środki oświetleniowe, środki ratunkowe i środki łączności, powinno spełniać wymagania przepisów technicznych upoważnionych podmiotów odpowiednich norm krajowych lub międzynarodowych.

2. Na statku powinny znajdować się dokumenty potwierdzające spełnienie przez wyposażenie ruchome wymagań, o których mowa w ust. 1.

3. Wyposażenie ruchome powinno być właściwie rozmieszczone i utrzymywane we właściwym stanie technicznym.

§ 5. Liczba, rodzaj i rozmieszczenie środków sygnałowych, o których mowa w § 4 ust. 1, określają przepisy wydane na podstawie art. 46 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej.

§ 6. 1. Statek, z wyjątkiem statku na stałe zacumowanego do nabrzeża, powinien być wyposażony w pasy lub kamizelki ratunkowe w liczbie odpowiadającej liczbie osób znajdujących się na statku oraz w koła ratunkowe.

2. Statek pasażerski powinien być wyposażony dodatkowo w pasy lub kamizelki ratunkowe dla dzieci, w liczbie odpowiadającej 10 % maksymalnej liczby pasażerów.

3. Na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego statki uprawiające żeglugę w porze nocnej powinny być wyposażone w pasy i kamizelki ratunkowe zaopatrzone w niegasnące pod wodą światło zasilane baterią.

§ 7. 1. Co najmniej połowa wymaganych kół ratunkowych powinna być wyposażona w nietonącą linkę o średnicy 8–11 mm i długości 30 m.

2. Na statku pasażerskim uprawiającym żeglugę w porze nocnej połowa wymaganych kół ratunkowych, a na pozostałych statkach co najmniej 1 koło powinny być wyposażone w pławkę świetlną zasilaną baterią i niegasnącą w wodzie.

3. Szczegółowe wymagania dotyczące wyposażenia statku w koła ratunkowe określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

§ 8. 1. Statek powinien być wyposażony w łodzie ratunkowe lub towarzyszące, tratwy ratunkowe lub pływaki ratunkowe, zwane dalej „zbiorowymi środkami ratunkowymi”, o nośności odpowiadającej liczbie osób znajdujących się na statku.

2. Wymóg wyposażenia w środki, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy:

- 1) małych statków o napędzie mechanicznym, z wyjątkiem małych statków o napędzie mechanicznym

o długości powyżej 12 m, uprawiających żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskigo;

- 2) statków niezatapialnych z wypełnionymi komorami wypornościowymi;
- 3) statków na stałe zacumowanych do nabrzeża;
- 4) statków uprawiających żeglugę wyłącznie po kanałach;
- 5) statków przeznaczonych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji.

3. Rozmieszczenie zbiorowych środków ratunkowych powinno zapewniać ich bezpieczne i szybkie użycie w każdych warunkach eksploatacji. Zakryte miejsca ich składowania muszą być wyraźnie oznaczone.

4. Szczegółowe wymagania dotyczące wyposażenia, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 9. 1. Koła ratunkowe, pasy ratunkowe i kamizelki ratunkowe spełniają wymagania bezpieczeństwa, jeżeli posiadają ważne atesty.

2. Koła ratunkowe, pasy ratunkowe i kamizelki ratunkowe po naprawie podlegają przeglądowi technicznemu dokonany przez upoważniony podmiot.

§ 10. Pneumatyczne tratwy ratunkowe spełniają wymagania bezpieczeństwa, jeżeli posiadają ważne dokumenty, potwierdzające dokonanie przeglądu technicznego, wydane przez stację badań uznaną przez dyrektora urzędu morskigo.

§ 11. Wymagania, o których mowa w § 6–10, stosuje się do statków obsadzonych załogą.

§ 12. 1. Statek powinien być wyposażony w odpowiednie gaśnice w liczbie określonej w zależności od jego wielkości, przeznaczenia, mocy urządzeń napędowych i wyposażenia stwarzającego zagrożenie pożarowe.

2. Pchacz, holownik, lodołamacz oraz inny statek o długości większej niż 20 m powinien być wyposażony w przenośne gaśnice proszkowe o wielkości napełnienia 6 kg przeznaczone do gaszenia pożarów grup A, B i C oraz do gaszenia pożarów urządzeń elektrycznych do 1 000 V. Gaśnice powinny być rozmieszczone po jednej w każdym z następujących miejsc:

- 1) w sterówce;
- 2) w pobliżu każdego wejścia z pokładu do pomieszczeń mieszkalnych;
- 3) w pobliżu każdego wejścia do pomieszczeń roboczych, niedostępnych bezpośrednio z pomieszczeń mieszkalnych, w których zainstalowane są urządzenia grzewcze, kuchenne lub chłodnicze zasilane paliwem stałym, płynnym lub gazem płynnym;
- 4) przy każdym wejściu do maszynowni i kotłowni;

5) w siłowni, w odpowiednim miejscu poniżej pokładu głównego, gdy moc silników napędowych jest większa niż 100 kW. Gaśnice muszą być tak rozmieszczone, aby znajdowały się w odległości nie większej niż 10 m od każdego punktu pomieszczenia.

3. Dopuszcza się stosowanie gaśnic wodnych lub pianowych, jeśli dostosowane są one do klasy pożarowej, która jest najbardziej prawdopodobna w przypadku pożaru w pomieszczeniu, w którym się znajdują.

4. Statek pasażerski oprócz gaśnic przenośnych, o których mowa w ust. 2, należy wyposażyć dodatkowo w następujące gaśnice przenośne:

- 1) jedną gaśnicę na każde 120 m² powierzchni brutto stropów w pomieszczeniach pasażerskich;
- 2) jedną gaśnicę na każdą rozpoczętą grupę 10 kabin;
- 3) jedną gaśnicę w każdej kuchni i w pobliżu każdego pomieszczenia, w którym przechowuje lub użytkuje się płyny łatwopalne. W kuchniach należy zapewnić środki gaśnicze odpowiednie do gaszenia pożarów tłuszczu.

5. Gaśnice, o których mowa w ust. 3 i 4, muszą być zainstalowane i rozmieszczone na statku w taki sposób, aby w przypadku wystąpienia pożaru w jakimkolwiek miejscu i czasie były natychmiastowo dostępne.

6. Kuchnie, salony fryzjerskie lub perfumerie muszą być również wyposażone w koc gaśniczy w sposób umożliwiający natychmiastowe użycie.

7. Statek o długości równej lub mniejszej niż 20 m, inny niż pchacz, holownik i lodołamacz, powinien być wyposażony w gaśnice proszkowe o wielkości napełnienia 2 kg. Minimalna liczba gaśnic jest zależna od długości statku i wynosi:

- 1) do 10 m — (1 + s) gaśnic,
- 2) powyżej 10 m do 15 m — (2 + s) gaśnic,
- 3) powyżej 15 m do 20 m — (3 + s) gaśnic,

przy czym „s” oznacza liczbę dodatkowych gaśnic w zależności od mocy silników napędowych i wynosi: jedna gaśnica dla silników o mocy 50–100 kW oraz dodatkowo jedna gaśnica powyżej 100 kW.

8. Dodatkowe gaśnice, o których mowa w ust. 7, powinny być równomiernie rozmieszczone w miejscach widocznych i łatwo dostępnych.

9. Gaśnice powinny być tak rozmieszczone, aby znajdowały się przy każdej zejściówce oraz, w miarę możliwości, w odległości nie większej niż 1 m od stanowiska sternika i 2 m od kuchenki.

10. Na statku dopuszcza się stosowanie innej niż określona w ust. 7 liczby gaśnic, jeżeli przy zastosowanej wielkości napełnienia nieprzekraczającej 6 kg zachowana jest ta sama skuteczność gaśnicza.

11. Rodzaj gaśnic powinien być dostosowany do źródła zagrożenia pożarowego, występującego w danym miejscu na statku. Gaśnice przenośne z CO₂ jako środkiem gaśniczym mogą być stosowane tylko do gaszenia pożaru w kuchni i pożarów instalacji elektrycznych, przy czym wielkość napełnienia tych gaśnic może wynosić co najwyżej 1 kg na 15 m³ objętości pomieszczenia, w którym są dostępne i używane.

§ 13. Wymagań, o których mowa w § 12, nie stosuje się do statków przeznaczonych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji:

- 1) o długości kadłuba nieprzekraczającej 3,5 m;
- 2) bez napędu mechanicznego.

§ 14. Na statku, z wyjątkiem statku przeznaczonego wyłącznie do uprawiania sportu i rekreacji, powinno znajdować się oprócz gaśnic, o których mowa w § 12 ust. 2, następujące wyposażenie gaśnicze:

- 1) wiadro metalowe o pojemności około 10 l z linką — na pokładzie — 1 szt.;
- 2) koc gaśniczy:
 - a) w siłowni, w której przebywa stale załoga — 1 szt.,
 - b) w kuchni — 1 szt.;
- 3) łom i topór — na statku o długości powyżej 15 m, przy wejściu do zamkniętych pomieszczeń mieszkalnych — 1 kpl.;
- 4) toporek strażacki — na statku o długości do 15 m, przy wejściu do pomieszczeń mieszkalnych — 1 szt.;
- 5) rękawice ognioochronne — w maszynowni i sterówce.

§ 15. 1. Statek nowo budowany o długości 20 m i większej powinien posiadać systemy gaśnicze zainstalowane na stałe w pomieszczeniach dla załogi, sterówkach, pomieszczeniach dla pasażerów, maszynowniach, kotłowniach i pompowniach.

2. Do ochrony pomieszczeń dla załogi, sterówki i pomieszczeń dla pasażerów jako na stałe zainstalowane systemy gaśnicze mogą służyć tylko specjalne automatyczne ciśnieniowe instalacje tryskaczowe. Systemy te muszą zraszać powierzchnię największego chronionego pomieszczenia z szybkością 5 l/m² na minutę.

3. Do ochrony pomieszczeń, takich jak maszynownia, kotłownia i pompownia, w urządzeniach przeciwpożarowych zainstalowanych na stałe można stosować następujące środki gaśnicze:

- 1) CO₂ (dwutlenek węgla);
- 2) HFC 227ea (heptafluoropropan);
- 3) IG-541 (52 % azotu, 40 % argonu, 8 % dwutlenku węgla).

4. Pomieszczenia chronione muszą być wyposażone w możliwość odciągania środków gaśniczych i gazów powstających w trakcie spalania. Urządzenia temu służące muszą być obsługiwane ze stanowiska spoza pomieszczenia chronionego i w przypadku pożaru tego pomieszczenia nie mogą stać się niedostępne. W przypadku urządzeń odsysających, zamontowanych na stałe, ich włączenie podczas gaszenia pożaru musi być uniemożliwione.

5. Chronione pomieszczenia są monitorowane za pomocą działającej pożarniczej sieci sygnalizacyjnej. Alarm musi być obserwowany w sterówce, pomieszczeniach dla załogi i pomieszczeniach chronionych.

6. Systemy gaśnicze zainstalowane na stałe muszą posiadać dźwiękowy i optyczny system ostrzegawczy. System ostrzegawczy włącza się automatycznie natychmiast po uruchomieniu systemu gaśniczego. Sygnał ostrzegawczy musi zabrzmieć wystarczająco długo przed uwolnieniem środka gaśniczego i nie może istnieć możliwość jego wyłączenia.

7. Statek pasażerski należy wyposażyć w instalację hydrantową posiadającą:

- 1) dwie silnikowe pompy gaśnicze o wystarczającej wydajności, z których jedna jest zainstalowana na stałe;
- 2) instalacje wody gaśniczej z wystarczającą liczbą hydrantów z zamocowanymi na stałe węzami gaśniczymi o długości co najmniej 20 m wyposażonymi w prądownice umożliwiające wytwarzanie strumienia rozpylonego lub zwartego oraz odcięcie strumienia;
- 3) instalacje hydrantowe, które należy tak zaprojektować, aby którykolwiek z punktów na statku był w zasięgu co najmniej dwóch hydrantów usytuowanych w różnych miejscach, każdy z pojedynczym węzłem o długości nieprzekraczającej 20 m;
- 4) ciśnienie w hydrantach o wartości co najmniej 300 kPa;
- 5) na wszystkich pokładach osiągalny strumień wody o długości co najmniej 6 m;
- 6) dwie pompy pożarowe zainstalowane w oddzielnych pomieszczeniach przed grodzią rufową i pracujące niezależnie od siebie, z których każda z osobna umożliwia utrzymanie niezbędnego ciśnienia hydrantów i niezbędną długość strumienia wody na wszystkich pokładach.

8. Statek o długości powyżej 20 m z pomieszczeniami pod pokładem głównym, w których mogą przebywać na stałe członkowie załogi albo pasażerowie, uprawiający żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego powinien być wyposażony w dwa aparaty oddechowe wyposażone w maski na całą twarz, dwa zestawy sprzętu zawierające ubranie ochronne, kask, buty, rękawice, toporek, łom, latarkę i linkę asekuracyjną oraz cztery kaptury uciezkowe.

9. Zbiornikowiec nieposiadający stałej pokładowej gaśniczej instalacji pianowej, uprawiający żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego powinien być wyposażony w zestaw pianowy.

§ 16. 1. Pchacz, holownik, statek pasażerski oraz inny statek o napędzie mechanicznym o długości 20 m i większej powinien być wyposażony w stacjonarny radiotelefon VHF przeznaczony do łączności w relacji statek — statek i statek — brzeg, spełniający międzynarodowe wymagania zgodnie z przeznaczeniem i posiadający pozwolenie radiowe wydane przez organ właściwy do spraw komunikacji elektronicznej. Statek uprawiający żeglugę międzynarodową powinien być wyposażony w dwa takie radiotelefony.

2. Statek pasażerski, na którym nie jest możliwa bezpośrednia łączność pomiędzy sterówką a pomieszczeniami załogi, pomieszczeniami służbowymi, dziobową i rufową częścią statku oraz miejscami dostępnymi dla pasażerów, powinien być wyposażony w rozgłośnię manewrową.

3. Statek pasażerski o długości 40 m i większej, przeznaczony do przewozu powyżej 75 pasażerów, powinien być wyposażony w głośniki rozgłośni manewrowej zainstalowane w miejscach dostępnych dla wszystkich pasażerów.

§ 17. 1. Statek, z wyjątkiem statku przeznaczonego wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji, powinien być wyposażony w następujący sprzęt nawigacyjny:

- 1) na pchaczu, holowniku lub innym statku o długości 20 m i większej — zapasowe światła do sygnalizacji nocnej na postoju, z niezależnym zasilaniem;
- 2) lornetkę — minimum 7 x 50;
- 3) megafon lub tubę głosową.

2. Statek uprawiający żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego powinien być wyposażony w kompas magnetyczny z aktualną tabelą dewiacji.

3. Statek, w tym pchacz i holownik uprawiający żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego, statek pasażerski, statek przewożący materiały niebezpieczne powinien być wyposażony w radar, a statek i zestaw o pojemności brutto poniżej 200 — ponadto w reflektor radarowy.

4. Statek uprawiający żeglugę na wodach administrowanych przez dyrektora urzędu morskiego powinien być wyposażony w mapy, locje, spisy światła i przepisy portowe lub wyciągi z tych pomocy nawigacyjnych dotyczące akwenu, na którym ma być uprawiana żegluga.

§ 18. Statek, z zastrzeżeniem § 19, powinien być wyposażony w następujący sprzęt pokładowy:

- 1) kładka z relingiem, o szerokości nie mniejszej niż 0,6 m i długości nie mniejszej niż 4,0 m — na statku o długości 20 m i większej; dla mniejszych statków dopuszcza się krótszą kładkę;

2) tyczka do sondowania lub sonda ręczna, lub inny odpowiedni przyrząd do pomiaru głębokości;

3) odbijacze w liczbie odpowiedniej do rodzaju i wymiarów statku;

4) bosak;

5) latarka wodoszczelna;

6) rzutka do podawania lin;

7) apteczka pierwszej pomocy;

8) plansza zawierająca treść opisową i graficzną na temat reanimacji i ratowania tonącego umieszczona w ogólnodostępnym i widocznym miejscu;

9) plaster awaryjny oraz inne wyposażenie do zatrzymania przecieku w zależności od rodzaju i kadłuba statku — dotyczy pchacza, holownika i innego statku o długości kadłuba 20 m i większej;

10) trap burtowy lub drabinka burtowa — dotyczy statku o wolnej burcie większej niż 1,5 m przy minimalnym zanurzeniu.

§ 19. 1. Statek przeznaczony wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji powinien być wyposażony w następujący sprzęt pokładowy:

1) odbijacze w liczbie odpowiedniej do rodzaju i wymiarów statku;

2) bosak;

3) apteczka pierwszej pomocy.

2. Wymagań, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się do statków przeznaczonych wyłącznie do uprawiania sportu lub rekreacji o długości kadłuba nieprzekraczającej 3,5 m.

3. Skuter wodny powinien być wyposażony w zrywkę umożliwiającą awaryjne wyłączenie silnika.

§ 20. 1. Na statkach pasażerskich powinna zostać sporządzona instrukcja bezpieczeństwa, określająca zadania załogi w przypadku zaistnienia:

1) awarii,

2) pożaru na pokładzie,

3) ewakuacji pasażerów,

4) alarmu „człowiek za burtą”

— przy uwzględnieniu szczególnych środków bezpieczeństwa dla osób z dysfunkcją narządu ruchu.

2. Instrukcja bezpieczeństwa powinna zawierać plan obrony statku, na którym wyraźnie i w sposób przejrzysty pokazane są:

1) sprzęt ratunkowy i łodzie towarzyszące;

2) drzwi wodoszczelne poniżej pokładu grodziowego oraz zamknięcia innych podobnych otworów w grodziach wodoszczelnych, ze wskazaniem miejsca ich sterowania;

- 3) drzwi i klapy przeciwpożarowe;
- 4) instalacja alarmowa;
- 5) instalacja alarmowa przeciwpożarowa;
- 6) instalacje gaśnicze i gaśnice;
- 7) drogi ewakuacji, wyjścia awaryjne, miejsca zbiórki i ewakuacji;
- 8) awaryjne źródła energii elektrycznej;
- 9) urządzenia do obsługi i kontroli instalacji wentylacyjnej;
- 10) przyłącza do zasilania z lądu;
- 11) urządzenia odcinające dopływ paliwa;
- 12) instalacje gazu płynnego;
- 13) instalacje głośnikowe;
- 14) urządzenia radiotelefoniczne;
- 15) obszary przewidziane do użytkowania przez osoby z dysfunkcją narządu ruchu;
- 16) zestawy pierwszej pomocy;
- 17) inny sprzęt bezpieczeństwa.

3. Instrukcja bezpieczeństwa i plan obrony statku powinny być zatwierdzone przez dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej oraz umieszczone w dobrze widocznym miejscu na każdym pokładzie.

4. Na statkach pasażerskich powinien być wywieszony w ogólnie dostępnym miejscu plan dróg ewakuacji dla pasażerów. Plan ten może być wspólnym dokumentem z planem obrony statku.

5. W każdej kabine pasażerskiej powinny znajdować się informacje o zachowaniu się pasażerów w przypadku alarmu, pożaru, awarii statku lub ewakuacji, jak również informacje o usytuowaniu środków ratunkowych.

6. Na statku uprawiającym żeglugę międzynarodową informacje, o których mowa w ust. 4 i 5, powinny być dostępne również w języku angielskim i niemieckim.

§ 21. 1. Podmiot ubiegający się o upoważnienie składa do właściwego dyrektora urzędu żeglugi śródlądowej wniosek o upoważnienie do wykonywania przeglądów technicznych statków.

2. Do wniosku o upoważnienie do wykonywania przeglądów technicznych statków dołącza się:

- 1) wykaz kadry wykonującej przeglądy techniczne statków;
- 2) przepisy techniczne w zakresie, w jakim podmiot ubiega się o upoważnienie;
- 3) informację na temat procedur lub systemów jakości stosowanych do wykonania przeglądów technicznych statków;
- 4) odpis z Krajowego Rejestru Sądowego albo z innego rejestru właściwego dla formy organizacyjnej podmiotu ubiegającego się o upoważnienie;
- 5) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile wnioskodawca taki posiada;
- 6) numer identyfikacji REGON, o ile wnioskodawca taki posiada.

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

Minister Infrastruktury: *C. Grabarczyk*

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 14 marca 2003 r. w sprawie wymagań technicznych i wyposażenia statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 88, poz. 810 i Nr 108, poz. 1015).

Załączniki do rozporządzenia Ministra Infrastruktury
z dnia 5 listopada 2010 r. (poz. 1423)

Załącznik nr 1

SZCZEGÓŁOWE WYMAGANIA DOTYCZĄCE WYPOSAŻENIA STATKU W KOŁA RATUNKOWE

Tabela I. Wyposażenie małych statków

Rodzaj małego statku	Rejon żeglugi ^{*)}	Liczba kół ratunkowych
o napędzie mechanicznym o długości do 12 metrów	rejon 1	1 koło na każde 2 osoby
o napędzie mechanicznym o długości powyżej 12 metrów	rejon 1	minimum 2 koła na każdej burcie
o napędzie mechanicznym o długości od 4 do 12 metrów	rejony 2–4	1 koło
o napędzie mechanicznym o długości powyżej 12 metrów	rejony 2–4	2 koła
bez napędu	rejony 1–4	1 koło

UWAGA: Wymagań nie stosuje się do małych statków, których budowa i konstrukcja nie pozwala na umieszczenie koła ratunkowego.

Tabela II. Wyposażenie statków bez napędu

Rejony żeglugi ^{*)} 1–4	2 koła
----------------------------------	--------

Tabela III. Wyposażenie statków pasażerskich

Długość statku [m]	Maksymalna liczba pasażerów	Minimalna liczba kół ratunkowych na każdej burcie
do 15	do 36	2
powyżej 15 do 24	do 200	3
powyżej 24 do 35	201–300	4
powyżej 35 do 50	301–600	6
powyżej 50	601–900	8
	901–1200	10
	powyżej 1200	12

UWAGA: Przy ustalaniu wymaganej liczby kół należy przyjąć większą wartość wynikającą odpowiednio z kolumny pierwszej lub drugiej.

Tabela IV. Wyposażenie statków innych niż określone w tabelach I–III

Długość statku [m]	Minimalna liczba kół ratunkowych na każdej burcie
do 50	2
powyżej 50	3

^{*)} Rejony żeglugi:

- rejon 1 — obejmujący wody, na których może występować fala o wysokości do 2 m; do tego rejonu zalicza się część Zatoki Pomorskiej na południe od linii prostej łączącej cypel Nord Perd na wyspie Rugia z latarnią morską Niechorze oraz część Zatoki Gdańskiej na południe od linii prostej łączącej latarnię morską Hel z pławą podejściową do portu Baltijsk;
- rejon 2 — obejmujący wody, na których może występować fala o wysokości do 1,2 m; do tego rejonu zalicza się Zalew Szczeciński, Zalew Kamieński, Zalew Wiślany, Zatokę Pucką, Zbiornik Włocławski oraz jeziora Śniardwy, Niegocin i Mamry;
- rejon 3 — obejmujący wody, na których może występować fala o wysokości do 0,6 m; do tego rejonu zalicza się niewymienione w rejonie 1 lub 2 rzeki, kanały i jeziora, uznane na mocy odrębnych przepisów za śródlądowe drogi wodne, oraz polskie porty morskie;
- rejon 4 — obejmujący wody śródlądowe, nieznane na mocy odrębnych przepisów za śródlądowe drogi wodne.

Załącznik nr 2

SZCZEGÓŁOWE WYMAGANIA DOTYCZĄCE WYPOSAŻENIA STATKU W ZBIOROWE ŚRODKI RATUNKOWE

Tabela 1. Nośność zbiorowych środków ratunkowych

Lp.	Rodzaj statku	Rejon żeglugi ^{*)}	Rodzaj zbiorowych środków ratunkowych	Nośność zbiorowych środków ratunkowych
1	wszystkie statki	rejon 1	łódzie lub tratwy ratunkowe ¹⁾	odpowiadająca liczbie osób znajdujących się na statku

¹⁾ Wyposażenie łodzi i tratw ratunkowych powinno być zgodne z przepisami wydanymi przez dyrektora urzędu morskigo.

Tabela 2. Wyposażenie zbiorowych środków ratunkowych

Lp.	Rodzaj statku	Rejon żeglugi ^{*)}	Rodzaj zbiorowych środków ratunkowych	Wyposażenie zbiorowych środków ratunkowych
1	statki do przewozu towarów o nośności większej niż 150 t	rejony 2–4	łódzie ratunkowe lub towarzyszące	2 wiosła, cuma, czerpak, bosak i koło ratunkowe
2	pchacze i holowniki o wyporności większej niż 150 t	rejony 2–4	łódzie ratunkowe lub towarzyszące	2 wiosła, cuma, czerpak, bosak i koło ratunkowe
3	urządzenia pływające, w tym w szczególności pływające żurawie i pogłębiarki	rejony 2–4	łódzie ratunkowe lub towarzyszące	2 wiosła, cuma, czerpak, bosak i koło ratunkowe
4	promy na uwięzi	rejony 2–4	łódzie ratunkowe lub towarzyszące	2 wiosła, cuma, czerpak, bosak i koło ratunkowe
5	statki pasażerskie przeznaczone do przewozu nie mniej niż 250 pasażerów lub posiadające więcej niż 50 miejsc sypialnych dla pasażerów	rejony 2–4	łódzie ratunkowe lub towarzyszące	2 wiosła, cuma, czerpak, bosak i koło ratunkowe
6	statek towarowy o nośności większej niż 150 t	rejon 1	łódzie ratunkowe lub towarzyszące o napędzie mechanicznym	—
7	pchacz i holownik o wyporności większej niż 150 t	rejon 1	łódzie ratunkowe lub towarzyszące o napędzie mechanicznym	—
8	urządzenie pływające oraz statek pasażerski o długości powyżej 12 m	rejon 1	łódzie ratunkowe lub towarzyszące o napędzie mechanicznym	—

Tabela 3. Zasady używania pływaków ratunkowych jako zbiorowych środków ratunkowych

Lp.	Termin	Rejon żeglugi ^{*)}	Nośność
1	w okresie od dnia 1 maja do dnia 31 października	rejon 1—3 wody administrowane przez dyrektora urzędu morskigo	nośność odpowiadająca liczbie osób określonej w dokumencie bezpieczeństwa statku
2	poza okresem określonym w lp. 1		nośność odpowiadająca liczbie osób, która może być umieszczona na pływaku

UWAGA: Łodzie towarzyszące holowane za statkiem bez napędu mechanicznego powinny spełniać wymagania przewidziane dla łodzi ratunkowych.

Łodzie towarzyszące i ratunkowe, sztywne tratwy ratunkowe, pływaki ratunkowe i urządzenia do ich wodowania znajdujące się na statku podlegają przeglądom dokonywanym przez upoważnione podmioty nie rzadziej niż co 5 lat.

^{*)} Rejony żeglugi:

rejon 1 — obejmujący wody, na których może występować fala o wysokości do 2 m; do tego rejonu zalicza się część Zatoki Pomorskiej na południe od linii prostej łączącej cypel Nord Perd na wyspie Rugia z latarnią morską Niechorze oraz część Zatoki Gdańskiej na południe od linii prostej łączącej latarnię morską Hel z pławą podejściową do portu Bałtyjsk;

rejon 2 — obejmujący wody, na których może występować fala o wysokości do 1,2 m; do tego rejonu zalicza się Zalew Szczeciński, Zalew Kamieński, Zalew Wiślany, Zatokę Pucką, Zbiornik Włocławski oraz jeziora Śniardwy, Niegocin i Mamry;

rejon 3 — obejmujący wody, na których może występować fala o wysokości do 0,6 m; do tego rejonu zalicza się niewymienione w rejonie 1 lub 2 rzeki, kanały i jeziora, uznane na mocy odrębnych przepisów za śródlądowe drogi wodne, oraz polskie porty morskie;

rejon 4 — obejmujący wody śródlądowe, nieuznane na mocy odrębnych przepisów za śródlądowe drogi wodne.